

Свободен час®

Май 2008

"В живота намираме само това, което сами влагаме в него" Емерсон

Скъпи читатели, още една учебна година е към своя край. За някои от нас тя е начало, а за други край на един етап от съзряването. Животът е изпълнен с предизвикателства и нека да ги приемем с дръзвновение. В новия брой на вестник „Свободен час“ ще отразим нашите училищни и индивидуални победи, ще представим творческия си и емоционален полет, ще изразим своите надежди и тревоги, ще Ви разкажем за това, което се случи. А на абитуриентите пожелаваме успех на матурите и достойна реализация в живота!

На 23.04.2008 година в ПГМЕЕ гостува прочутият български учен професор Минко Балкански. На срещата световноизвестният физик подчертава, че основната цел на създадената от него фондация е да подпомага развитието на българското образование и наука. Господин Балкански изтъква, че най-необходимият предмет в училищата е гражданско образование. Професор Балкански поздрави носителя на сребърен медал от Международната олимпиада по физика Петър Петров, който е приет в престижния университет в Принстън.

„За младите българи няма нищо невъзможно. Най-доброто на България е това, че тя е извор на млади таланти.“ - категоричен бе професор Балкански. Той посъветва учениците да се посветят на онази област от познанието, към която имат влечenie. Тогава те ще могат да се чувстват удовлетворени.

Посещението му съвпадна с официалното откриване на новата фитнес зала на училището. Тя е ремонтирана с финансовата помощ на сем. Савови, а оборудването е по спечелен проект пред МОН.

Интервю с г-жа Йорданка Бенова-Ананиева – заместник- кмет по образование и култура в Община Бургас.

Мартина Апостолова : Какви приоритети в развитието на образованието в град Бургас си поставя Общинският съвет? Предвиждате ли окрупняване или закриване на учебни заведения?

Г-жа Ананиева: Това, на което държим, е качествено образование и обучение, което да удовлетворява изискванията на учениците и на обществото. Ситуацията с делегираните бюджети постави голяма част от училищата в затруднено положение. Община Бургас няма намерение на този етап да закрива училища. Напротив, всичките ни усилия са насочени да се осигури качествено образование, дори и в по-малките училища, за да може учениците, които избират едно или друго училище да са сигурни, че ще получат необходимото качество. По-трудно ще издържат малките училища, но общината ще се постарае да осигури средства, за да може да просъществуват.

Веселин Динев: Голяма част от учениците в нашето училище активно спортват в свободното си време. Считате ли, че спортните бази в града са достатъчни за нуждите на бургаските граждани? Какви са възможностите на общината да модернизира съществуващите спортни бази и да открие нови?

Г-жа Ананиева: По отношение на спортните бази и съоръжения ще се случат много неща в близките години. Този процес вече е стартиран. Със съдействието на ДАМС ние предвиждаме да изградим спортно училище и голям спортен комплекс в ж.к. „Меден рудник“, както и изграждане на нов плувен басейн, ремонтиране на всички спортни бази и площадки. Сега сме на етап изработка на идейни проекти за тези съоръжения. Следва ремонт на съществуващите, а до края на годината ще започне една голяма част от строителството.

АКТУАЛНО

2 стр.
БСП
1990

Тодор Алексиев: Един от проблемите на града ни е увеличилото се движение по пътищата, особено в пиковите часове. Какви са възможностите за разрешаване на този проблем?

Г-жа Ананиева: Предвижда се изграждане на обходен път, както и облекчаване на трафика в посока от ж.к. „Меден рудник“ до другите части на града. Бих могла да събера повече информация от колегите в този ресор и да ви я предоставя в писмен вид.

Алекс Анмахян: На проведения референдум на 17.02.2008г. във връзка с изграждане на петролопровода Бургас- Александруполис 28% от бургаските граждани гласуваха. След референдума и в община Созопол съществуват ли някакви пречки пред хората, искащи да осъществят проекта?

Г-жа Ананиева: Такъв тип допитване се извърши за първи път. Община Бургас проведе една много мащабна рекламна кампания, но активността не беше особено висока, за което аз лично много съжалявам. Ние преди всичко трябва да се научим да бъдем граждани. И референдумът е един от начините да покажем активна гражданска позиция, независимо дали тя е „за“ или „против“ това, за което ни питат. Пречки? Не, в момента не мисля, че има пречки. Ние сме депозирали резултатите такива, каквито са пред Европейската комисия и очакваме нейното становище по отношение изграждането на петролопровода, въпреки че те не биха могли да се намесят директно в нашите държавни дела.

Алекс Анмахян: Има ли заплаха за бизнеса и екологията?

Г-жа Ананиева: Мисля, че съществува такава заплаха. По тази причина направихме референдума- да се чуе гласът на бургаската общественост. Уверяват ни, че са взети всички необходими мерки зг обезопасяване на екологични проблеми, свързани с изграждането на нефтопровода. Това, за което ние настояваме е да има категорична гаранция за нашата сигурност. Колегите от община и представители на медиите посетиха изградено подобно съоръжение, за да видят как функционира и че няма такава заплаха. Въпреки всичко аз мисля, че в по-голямата част от жителите на Бургас остава съмнението, че има опасност. Много съжалявам, че във Варна има яхтено пристанище, а в Бургас ще има нефтено.

Алекс Анмахян: Община Бургас финансово облагодетелства ли се по някакъв начин от този проект?

Г-жа Ананиева: По никакъв начин.

Георги Георгиев : Актуална тема за обществото стана училищната агресия. Бихте ли споделили с нас Вашето мнение по този въпрос.

Г-жа Ананиева: Наистина зачестяват случаите на насилие и агресия, което е много тревожна тенденция. Ние като общество не правим достатъчно да предотвратим това. За мен най-важното нещо е превенцията. Много неща биха могли да се направят. Това, което ще се осъществи през следващата учебна година като една от общинските програми, ще бъде точно по посока на превенция на агресията. Много ми се иска да чуя и мнението на учениците по тези въпроси. Защото ако ние, възрастните правим нещо, което е насочено към вас, аз бих желала да е нещо, което искате като алтернатива. Тази зала, която днес откряхме, е един чудесен начин за снемане на напрежението. Една голяма част от агресията е породена от стреса, в който ние всички живеем. Трябва да се работи и в посока култура на общуването.

Кръстин Димитров: Какви са възможностите за осигуряване на училищен транспорт?

Г-жа Ананиева: МОН предоставя автобуси само на общините, които закриват училища. Те са предназначени за извозване на учениците в обособените средищи училища. Община Бургас е поискала от МОН такива автобуси, въпреки че нямаме закрити училища. Министерството все още не ни е отговорило.

Има ли възможност общината да ни подпомогне финансово в сферата на професионалното обучение?

Г-жа Ананиева: За професионалното обучение са проведени срещи с представители на различни браншови организации. Има нова и модерна техника, която се използва във фирмите, но не се познава от учениците. В този смисъл се къса връзката между обучението и практиката. Предстои среща, в която да огледаме базата заедно с представители на бургаските браншови сдружения. Те обещаха да откликнат на нуждите на учениците и да им предоставят възможност да ползват такава учебна техника по фирмите.

Възможно ли е учениците да ползват стипендии от работодатели?

Г-жа Ананиева: Предстои да изградим образователен фонд, в който община Бургас ще участва с определена сума. Имате възможност да кандидатствате по общински проекти, които ще помогнат на училищното развитие.

РАВНОСМЕТКА

3 стр.

Тази учебна година постави пред изпитания българското образование. Учителската стачка, въвеждането на делегирани бюджети и на матурите в XII клас, оптимизиране на училищната мрежа определиха новата ситуация в българското училище. Съвременните изисквания поставят нови отговорности пред всички участници в образователния процес. Протичащите процеси изискват голяма мобилност и адаптивност, творчески и организаторски дух.

ПГМЕЕ е училище с дългогодишна история. Много поколения бургазлии са получили своето образование в нашето училище. То е с традиции и с доказан авторитет сред обществеността. Ние винаги сме имали своите успехи в училищната и извънучилищната дейност. Те се дължат на усилията на всички нас - учители, ученици и ръководство. Колективният дух е тази сила, която ще ни помогне да се справим с изпитанията, да съхраним постигнатото, да продължим да осъществяваме нашите цели, да градим нашия общ дом на духовността. Осъзнаване важността на образователния процес, отговорност, всеотдайност – това са моралните предизвикателства, пред които сме изправени.

Нашите ученици са енергични, амбициозни, рационални. Те показват успехи, изявяват се индивидуално и отборно в различни сфери- спортна, техническа, научна, творческа. Техните постижения са както индивидуални, така и постижения на техните преподаватели, те са успехи на цялото училище.

Републиканско първенство по баскетбол III място

Общински ученически игри

Баскетбол	XI - XII клас	I
Хандбал	VIII - X клас	IV
Хандбал	XI - XII клас	III
Тенис на маса	VIII - X клас	III
Шахмат	VIII - X клас	III
Волейбол	XI - XII клас	III
Плаване	VIII - X клас	I
Плаване	XI - XII клас	I
Областни ученически игри		
Баскетбол	XI - XII клас	I
Плаване	VIII - X клас	I

Нашите успехи

Име	Изява	Място
Петър Петров	Национално състезание по физика	I място
Димо Желев	Национално състезание по Авиомоделизъм, Клас Тренкорд	I място
Георги Георгиев	XIII Регионална ученическа философска Конференция „Човек. Свят“	отлично представяне
Петър Петров отборно	Национален турнир на младите физици	II място
	Регионално състезание «Най-добър млад автомонтър»	III място
Борис Банкин	XXIV Национална олимпиада по техническо чертане	III място
Отборно/ 9-10 клас/	Състезание по информационни технологии	III мяста
Стоян Янев	Състезание по информационни технологии	III място
Неда Тодорова	Общински детски комплекс Конкурс за постер „Бъдеще без алкохол“	III място
Надежда Йорданова	Общински детски комплекс Конкурс за постер „Бъдеще без алкохол“	III място
Стамат Фортунов	XXXVI Национална конференция по въпросите на обучението по физика	грамота
Ангел Янев	Фотоконкурс «Бургас през обектива»	грамота
Христо Янакиев	XXIV Национална олимпиада по техническо чертане	Сертификат за участие
Цветан Александров	Общински детски комплекс Конкурс за есе „Бъдеще без алкохол“	поощрение

РАВНОСМЕТКА

Конференция по философия

На 28.03.2008г. в СОУ „Константин Преславски“ гр.Бургас се проведе XIII Регионална ученическа философска конференция „Човек.Свят“. Участваха 65 ученици от Варна, Русе, Сливен, Враца, София, Айтос, Руен, Люляково и Бургас.

Ученическите разработки се оценяваха от преподаватели по философия от СУ „Св.Климент Охридски“. Трима ученици от ПГМЕЕ взеха участие в конференцията - Георги Манолов, Мартина Апостолова и Никола Апостолов от XI^и клас. За пореден път ПГМЕЕ доказа, че може да печели награди в различни области. В условие на силна конкуренция беше излъчен победителят Георги Манолов Георгиев, ученик от XI^и клас. Съревновавайки се с 21 конкурент, той беше награден с отличие за философското есе по цитат на Карл Ясперс. Другите двама наши участници също достойно се представиха. Г-жа Сия Лилова, преподавател по философия и ръководител на групата на нашето училище, беше наградена с отличие за професионализъм и за отличната подготовка на учениците.

„Докато живеят хора, те ще бъдат същества, които ще трябва сами да се постигат“
Карл Ясперс

/ECE/

Човекът е сложен въпрос, чийто отговор се опитва да даде философията. А всичко, което се мисли и казва във философията, започва от нашата собствена неизясненост и несигурност в света. Това, човек сам да се постига, означава да се осъществява, доказва, развива, оцелява. Същността на човека е свободата. Тя присъства органично в сложните въпроси за човека и нейното отделяне от него е чиста условност.

За Ясперс философията е: „Философстване на отделния човек“. Тя е нещо, което е винаги обърнато към индивида, към неговото битие в света. Човекът е винаги нещо повече от това, което може да знае за себе си, затова според Ясперс: „Екзистенцфилософията би била изгубена, ако поискда узнае какво представлява човекът“.

В своя съзнателен живот ние философстваме върху собственото си битие, съдба и опит. В тесен смисъл философията е акт, посредством който човекът идва при самия себе си в своето индивидуално самоосъзнаване и самоангажиране. Но това не означава самозатваряне във вътрешния свят на индивида. Отделният човек е невъзможен извън съвместното си битие и комуникация с другите. Той е свързан с времето, с епохата, с действителността тук и сега. В процеса на общуване индивидът постоянно се възпитава и създава като човек.

Човекът е обществено „животно“, но и индивидуалност. Величието му се крие в това, че той сам е двигател на развитието си. Човек трябва да се постига, защото това е единственият начин да съществува истински. „Като най-съвършен между хората може да се счита онзи човек, който се стреми към усъвършенстване; като най-щастлив може да се счита онзи, който съзнава, че вече постига целите си.“

В потвърждение на тази мисъл на Сократ, човекът като философска категория, може да се постигне единствено чрез усъвършенстване. Бидейки реалисти за утопичния характер на човека „венец на природата“, не бива да изпадаме в илюзии. Безспорно „...няма нищо по-велико от човека“ както казва Софокъл. Но той е същество далеч от съвършенството, защото постигането е екзистенция. Доближаването до нея се осъществява интуитивно дотолкова, доколкото човек живее със своите тревоги, болки, проблеми, страхове, любов. Във всеки един момент ние се питаме как да оцелеем в този забързан, динамичен, материализиран свят. Срещаме и изпитваме несигурност, неяснота, тревога. Непрекъснато си повтаряме, че сме смъртни, крайни същества. Ние сме преходни. Това дава основание човек да се чувства несигурен и объркан на фона на цялата тази необятност на Вселената. Той търси границата между битието и небитието.

Особено важен момент в постигането на самия себе си е изправянето пред „граничните ситуации“, когато срещаме смъртта, опасността, дълбокото чувство за вина или тоталната неудовлетвореност от света. Поставени в гранични ситуации, правим избори, чрез които направляваме своето битие. То от своя страна е едно непрекъснато движение, осезаемо за нас хората, благодарение на способността ни да мислим. Защото „всичко тече, всичко се променя“ /Хераклит/ и отговорността за това какво сме били е наша, за това какво сме, но най-вече за това, какво ще бъдем.

Докато Бог дарява тялото с живот, то ние като хора трябва да изпълним със смисъл екзистенцията си, тоест да се постигнем.

Георги Манолов Георгиев, XI^и клас

ТАЛАНТИТЕ ОТ ПГМЕЕ

Димо Желев е роден в град Бургас. Ученик е в XI³ клас на ПГМЕЕ. Неговата страсть са авиомоделизъм и ракетомоделизъм. Занимава се с това вече шест години. С помощта на своя учител Георги Янев, той постига високи резултати. Господин Янев е бивш състезател и предава опита си на младото поколение. Стъпка по стъпка Димо Желев върви към успеха. Започва с просто моделиране на ракети. На първото състезание през 2002 г. той се представя успешно, но не получава почетна грамота. През следващата година, амбициран и мотивиран за победа, той печели първата си награда - второ място в дисциплината „Ракетомоделизъм”, клас S3A. Но успехите на Димо не спират дотук. От 2003 г. той постига високи резултати и в авиомоделизма. 2006-та и 2007-ма са най-успешните му години в спортните изяви. През 2006г. Димо печели първо място по ракетомоделизъм, а през 2007г. в гр. Ловеч - златен медал и по авиомоделизъм. На състезание в гр. Горна Оряховица отборът, в който участва Димо Желев става трети, а самият той е класиран на трето място по авиомоделизъм, клас „Въздушен бой”. През настоящата 2008 година на проведеното в гр. Бургас състезание Димо Желев заема престижното I място в клас F2B и III място в клас F2D авиомоделизъм при юноши. Нашият съученик е награден за постигнати високи успехи в областта на спорта от кмета на гр. Бургас, г-н Димитър Николов. Директорът на ПГМЕЕ инж. Димитър Шишманов също го награди със сертификат за издигане престижа на училището. Пожелаваме на Димо да продължава своето успешно представяне и да ни радва с победите си.

Генчо Джамбазов XI³ клас

Живеем в земята на Ботев

Живеем в земята на Ботев,
но тя, никак странно мълчи.
Напират сълзи, от очите й капят
сърцето й бясно тупти.

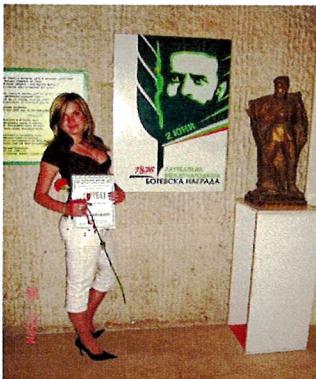
Родена от кръв и израснала в огън
незнайно защо, тя днеска мълчи.
Незряща и глуха, обвита във спомен
Земята на Ботев-тъжи!

Дали защото недостойници има,
които се вписват за нейни чеда,
или защото през 1876 година,
с Ботев отлитна заветна мечта.

Мечтата да бъде земя на човеци,
които да тачат свойте блага,
а не на управници превзети,
мамещи я с лъжовни слова.

Живеем в земята на Ботев,
но питам ви: "Що за нелепа шега"?!
Търчим набегом към Европа,
а нашта земя страда сама.

На думи-велики!
И стихове даже редим.
Но стане ли нужда да браним земята-
успешно в чужбина се скриваме ний!

Мартина Апостолова XI³ клас
III място в националния
литературен конкурс "Живеем в
земята на Ботев"

Какво ще остане от нея тогава,
от нашата Майка земя?!

Спомен за дух, величие, слава,
или високопарни слова?!

В земята на Ботев строят се кумири
и властват бездуши, алчност и пир.
Светците-отдавна са вече изтлели,
а с тях и душевният мир.

Живеем в земята на Ботев,
но тя не е тази земя,
за която той-Патриотът-
кръвта си тъй славно проля.

Земята на храброст и сила,
родила истински мъже,
ще погребем ли лесно и в забрава
това минало, което днес превръща ни в крале.

Ще станем ли слуги на народи,
незнаещи какво е робска борба,
ще заменим ли пушките с патрони
за евтина, компютърна игра?!

Не!! Духът ни ще възвърне сила,
ще се изправим горди,
с високо вдигната глава
и на света ще кажем смело:
"България - това е нашата, единствена земя!"

ПОЗИЦИЯ

Стачката на учителите

От хиляди лета пастири слепи
са ни повели някъде нагоре,
където ни очакват сухи репей
обрулени от ветрищата корени...

Така започва едно прекрасно стихотворение на поета Валери Станков, наречено "Стадото на слепите пастири". То разкрива човешкото непримирение с участта на жертвата. Да мълчим и търпеливо да понасяме издевателствата на тираните отдавна е наш национален патент. "И молим бог от слепите пастири да ни пази!" - продължава молбата поетът. Типично по български ние чакаме чудо от небесата и молим друг да ни спаси. Малцина са тези, които са превърнали красивите думи в дела - те отдавна са вградени в гранита на паметниците. В нашето настояще героиняма!

Но тази есен едно знаменателно събитие преобръща мнението ми на сто и осемдесет градуса. Героите се завърнаха! Те развяха знамената на духовната свобода и достойнството, те запяха песните на любовта и правдата, а тяхното мощно оръжие бе словото! За пръв път ги видях в техния истински ръст - не на фона на черната дъска, а на фона на Голямата История! Да, тази есен моите учители сътвориха една нова, истинска история! Историята за великата дързост на гордия човек, който не приема униженията и участта на жертвата. Учителската стачка за мен бе най-ценният урок по достойнство.

Питам се какво ще стане, ако преподавателите не се върнат в класните стаи... Учителите могат да станат таксиметрови шофьори, продавачи, администратори, но шофьорите, администраторите, продавачите никога не могат да станат учители. Чак сега осъзнавам, че да си учител не е просто професия, а дарба и призвание. И си спомням за трагичната ирония на един от стачните плакати: "Не бойте се, деца, за утешния ден - от Индия учители ще Ви внесем!" Всички трябва да осъзнаем какво са за нас учителите, а държавата да оцени труда им по достойнство. Образоването наистина трябва да стане национален приоритет. Нашите учители се борят не само заради себе си, но и за нас - за да се учим и живеем при по-добри условия, като истински европейци. И ако справедливият гняв на нашите преподаватели не бъде чут, ще се събудне пророчеството на поета:

Но някой ден, езиците прехапали,
ще се свлечем под тях като лавина,
че по-добре под ножа на касапина,
отколкото подир слепец завинаги!

Аз вярвам, учителите отново ще докажат, че в този свят има чест и идеали. Те ще изпълнят мисията си на истински народни будители. И тогава слепите ще прогледнат, глухите ще чуят, заспалите съвести ще се пробудят, а героите ще се завърнат завинаги!

Венцислав Станчев X^е клас

ПОЗИЦИЯ

Петропроводът Бургас-Александруполис и падението на бургазлии

"Бургаски вечери, рибарски мрежи..." Ех, мой единствен Бургас! Град на талантливи актьори, поети, музиканти, художници, спортисти... Градът на Христо Фотев, Недялко Иорданов, Петя Дубарова, Тончо Русев, Райна Кабаиванска, Апостол Карамитев, Георги Калоянчев и много други. Красив с романтичните си малки улички и магическа атмосфера. Град с дълга и богата история, град в който живеят умни, талантливи, трудолюбиви и добри хора. Град на брега на морето. Ах, морето!!! Колко песни, колко стихове са изписани за една от последните утехи на хората, но сякаш словото е безсилно да опише тази съкровена връзка между човека и морето. И на фона на цялата тази красота и прелест стои датата 17.03.2007г. На тази дата се подписа споразумение между България, Русия и Гърция за сътрудничество в строителството и експлоатацията на нефтопровода Бургас-Александруполис. Русия ще притежава 51% от този проект, а България и Гърция - по 24,5%. Предвижда се капацитетът на петропровода да е 35-50 милиона тона нефт годишно, а стойността на проекта около 1 милиард долара. Дължината му ще бъде 279 km, като по-голямата част ще минава през България. Какво печели България от това? Печалбата се равнява на една хилядна от преминаващия нефт, което се изчислява на 10-11 милиона лева годишно, като община Бургас и околните общини не печелят нищо. Колко губи България? При евентуален разлив бива застрашено цялото ни Черноморие. Активизираха се еколози и политици, вследствие на което се достигна до така нужния референдум ЗА или ПРОТИВ построяването на петропровода. Референдумът се състоя на 17.02.2008г. Единственото, което трябваше да направим, е да гласуваме. Дали заради студа, незаинтересоваността, или под въздействието на други фактори едва 26% от бургаските граждани отидаха да гласуват. Този процент се оказа недостатъчен, тъй като референдумът се смята за валиден само при гласували над 50%. Какво стана с талантливите, знаещи и можещи бургазлии? Защо оставихме друг да решава вместо нас бъдещето ни? Българска черта е да се оплакваме от държавата, от управляващите и от това, че няма какво да се направи. Ето, ние имахме своя шанс да се чуе нашият глас. И какво направихме с дадената ни възможност? Пропилияхме я!

България - това не са само планините, морето, територията, а и нейните хора. Тъжна е констатацията, че липсва гражданска активност. Как искахме да се оправи държавата ни, когато ние не помагаме с нищо? Къде останаха заветите на Левски и Ботев? Това ли е държавата, в която те биха искали да живеят?"Българио, за тебе те умряха, /една беше достойна зарад тях/ и те за теб достойни..."

Сега, когато Бургас показва, че му е безразлично дали ще се осъществи проектът за изграждането на нефтопровода, пред организаторите на този проект няма почти никакви пречки. Аз се надявам, че това споразумение между държавите няма да се превърне в договор, защото в противен случай бургаският музикален конкурс ще се нарича "Песни за Бургас и неговите трудови хора" по простата причина, че морето вече няма да го има. Моля всеки да се замисли над всичко това и да си зададе въпроса: "С какво помагам аз за подобряване положението в моята държава?". Нека това не бъде просто поредната статия във вестника, а нещо над което наистина да поразсъждаваме. Аз искам да живея в държава с чисто море. А Вие?

„Не само с хляб ще живее човек“ - тази библейска мъдрост поставя духовните потребности над материалните. Изкуството дава храна за душата, а поезията е един от най-въздействащите инструменти, докосващи се до човешката чувствителност и емоционалност.

На **31.03.2008** г. се проведе среща на учениците от ПГМЕЕ с бургаските поетеси Милка Стоянова, Ирина Войнова и с поета Христо Граматиков. В създалата се топла, интимна атмосфера гостите споделиха детските си спомени, изпяха душевните си болки и блянове в стихове, докоснаха нашите сърца и ни направиха съпричастни към великата магия, наречена Поезия. Неусетно премина времето, всеки от участниците в срещата научи още нещо „за душата, за бялата лястовица“, а може би и за себе си.

Другата половина на симетрията

Би ли бръкнала в чуждата обич,
както на чуждите думи посегна?...

Да разсейва ехото, което моделира,
гневът довежда облаци от север
и на мислите ми работа създава да ги гонят
и изтриват.

Врата, отваряща се в две посоки,
е Прошката...

Под клепачите на тишината
дъжд прохожда,
в паметта на дъждовните капки
всяка болка
и радост
иззвайват лицето си.

Ирина Войнова

Ето върха!-

изтьняла душата ми
пие пътя и всичко наоколо,
само дето планинския вятър
ме завърта в обратна посока.
За поредния залък набързо ще седна
да наситя до дъно очите си.

Миг!-

че морето ревниво ме дебне
от капана на своето старо корито.

Ако можех

тъй както вълните му газя,
висините с ръце да докосвам,
сигурно камък, не ъгълче празно,
под сърцето си щях да износвам.
Нямаше често така да притичвам
от брега - до върха
и обратно,
а като кедър или храстче безлично,
тук,
край пътя щях да порастна.

Ирина Войнова

Вяра

Поела по пътеките от мрака
се ражда вярата в света.
Тя идва да изгони самотата,
да стопли страдащи сърца.
Ръце към нея просяци протягат,
деца, незнаещи какво е любовта,
И скотове, измръзнали от egoизъм,
я чакат - за причастие на своята душа.
Но Вярата ще се отбие само ,
където властва любовта,
компромиси не ще направи,
с човешката ни суета.
Ще седне и ще приласкае
бездомните деца,
храна за гладните ще стане ,
вода- за жадните уста.
С вяра утрото ще бъде песен,
с вяра - красотата ще спасим!
С вяра - скитникът ще бъде рицар,
С вяра - ще се преродим!

Мартина Апостолова, XIи клас

Пролетна фиеста

На 1 април в училище се състоя голям пролетен купон. Той ни зареди с много положителни емоции и добро настроение, преобрази ученическото ни ежедневие. Оригиналните превъплъщения на участниците в конкурса за най-добър костюм, танцовите „страсти“ на борещите се за титлата „Най-добър танцьор“, певческите умения на участниците в караоке конкурса бяха бурно аплодирани от ехзалтираната публика. За най-талантливите бяха предвидени награди, чрез които отнесоха със себе си спомена за един прекрасен и запомнящ се миг от безгрижното ни все още детство. Всички много се забавлявахме.

Конкурс за маски и костюми

- I място Цигани-ученици от IX^в клас
- II място Георги Стойков и Стоян Христов, VIII^г клас
- III място Пламен, VIII^в клас

Конкурс за най-добри танцьори

- I място Мартина Апостолова, XI^в клас и Иван Фотев, IX^а клас
- II място Михаела Иванова - IX^в клас и Иван Каракоянов-IX^а клас
- III място танцова група „Механо гърлс“, Златомир Звезdev-IX^в клас

Караоке

- I място Иван Петков, XII^в клас
 - II място Неда Тодорова, IX^в клас
 - III място Атанас Добрев, IX^в клас
- Бийт бокс Атанас Добрев и Петър Тодоров от IX^в клас

Стара народна мъдрост казва, че човек трябва да посади в живота си дърво. В преносен смисъл това означава да оставим след себе си нещо, което да бъде нашата светла диря в света.

Учениците от 12 клас участваха в засаждане на борчета пред училищната сграда. Както засадените дръвчета ще израстнат високи и стройни и ще бъдат една оставена диря от дванадесетокласниците, така и те ще съхранят спомена за училището си.

Понеже се пиях насам натам
все нещо като камък ми тежеше,
но най-накрая се опомних сам -
две праскови посях и две череши.

И този камък рухна отведнъж -
като взривен, каквото беше - беше.
Сега съм друг, макар един и същ -
две праскови посях и две череши.

Какво ще ми говорите за тлен,
щом този свят от памтивека грешен,
ще наследи от мене подир мен
две праскови и две череши.

Защо трябва да помним родното?
(Есе)

За мен родното се определя от съвкупността между родина, род и родители. Тяхното единство поставя началото на моето съществуване. Тогава как бих могъл да продължа по житейския си път, ако забравя откъде съм тръгнал?! Как ще позная бъдещето, ако не съхрания спомена за миналото?!

Родното трябва да се помни, защото то е неделима част от нас, то прави рода универсален, но и уникален, то е духовната връзка между поколенията. Родното кодира в себе си историческото битие, запазва българската самобитност и ценност.

Наследник на този род, аз се гордея, че съм българин. В моите жили тече кръвта на Ботев, моето родолюбие е наследено от Левски, моята гордост е Стара планина, моята ценност е Шипка. За мен не е достатъчно само да помним родното, а да го пазим от хули и посегателства. Защото народ без памет е като дърво без корени. Преминала през възход и падения, поругавана и унищожавана, днес родината ни е жива. Но това е постигнато с цената на кръвта, пролята от тези, които са пазели именно родното в нея. Как ще забравя Паисий, Перущица, Батак, всички герои?! Затова трябва да помним родното, онова което ни е съхранило като народ, онова което осветява пътя ни към духовна зрялост и свобода.

Никола Тодоров Апостолов XI^а клас

Фрагменти

„Трябва да бъдем благодарни и признателни на всички самоотвержени родолюбци. Поклон пред светлата им памет! Те са еталон за всеотдайност и висша нравственост. Забързани в своето ежедневие трябва да се замислим за истински важните неща, за ценностното и непреходното.“ - Иван Валасопулос XI^а клас

„Паметта е един дълъг път във времето, започнал много преди нас. Но тя е и един безкраен път в бъдещето, в който трябва да намерим своето място.“ - Николай Младенов XI^а клас

„Ако заличим паметта си, ще изгубим душите си, ще превърнем живота си в поредната странстваща авантюра на безродник. За да помним родното, трябва да го познаваме, а за да го познаваме - трябва да го обикнем. Тази любов се изгражда през целия ни съзнателен живот. Тя се ражда с първите думи, с песните, с приказките и стиховете. Наднича от природните красоти, паметниците и музеите, съхранили нетленното, истинското, родното.“ - Мартина Апостолова XI^а клас

„Необходимо е да помним и да предадем нашите знания на следващото поколение, защото светът върви към обезличаване - морално и духовно... Само ние сме в състояние да променим това и трябва да го сторим, за да се гордеят и нашите деца, че са българи.“ - Калин Павлов XI^а клас

Ще можем ли?

Животът е един безкраен кръговрат и ден за ден живеем в този свят, незнайки дали в утрешния ден, ще можем да направим избора свещен!

Ще можем ли да изберем сами, нашето бъдеще и нашите съдби. Ще имаме ли силата да съхраним кръвта на българина! И да продължим нашето свещено право - да творим!

Тодор Кирязов XI^а клас

Учениците от специалност „Художествени изделия от метал“ развиват и творческите си заложби. Под ръководството на своите учители Златина Тренчева-Браткова и Елена Тодорова те овладяват различни техники в изобразителното изкуство и сътворяват красота. Съклописите, иконите, графиките и рисунките им ни доставят естетическа наслада и радост от факта, че сред нас има толкова младиталанти.

Цветелина XI^в клас

Сърце което не обича, сърце което не тупти
туй сърце ли ти се врича? Недей да вярваш
на лъжи! Тодор Кирязов XI^а клас

Димо XI^в клас

С дъха си ще разтворя сетивата,
и с обич ще събудя твоето сърце
Мартина Апостолова XI^в клас

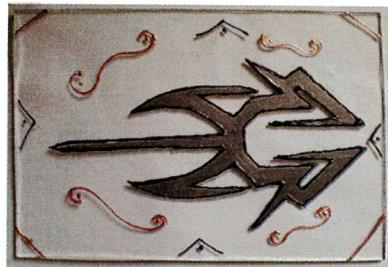
Гергана XI^в клас

Моят дом е където си ти!
Моят свят са прегръдките твои!
Ще пораснат ли наште мечти,
ще изпееам ли песните свои?
Мартина Апостолова XI^в клас

Теодора XI^в клас

Ти искаш ли живота си да опознаеш?
Ти искаш ли живота си да разбереш?
Опитай се в миналото да надзърнеш
и в бъдещето да прозреш.
Никола Апостолов XI^в клас

В мечтите ще си само моя

в мечтите ще намеря аз покоя
и отново сам във ъгъла стоя
и шепна неизречени слова.
Веселин Динев XI^а клас

Ваня XI^в клас

Излязох бос и тръгнах по асфалта,
вървях и дихах огнения прах.
Замислих се и замълчах за малко
не чувствах нито болка, нито страх.
Никола Апостолов XI^в клас

СВЯТ

Новите 7 чудеса на света

12 стр

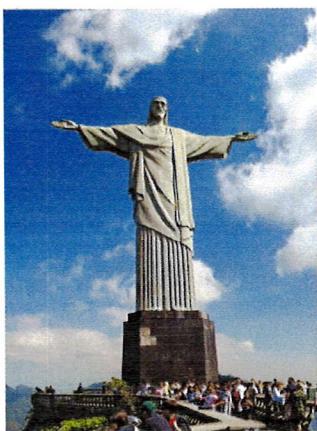
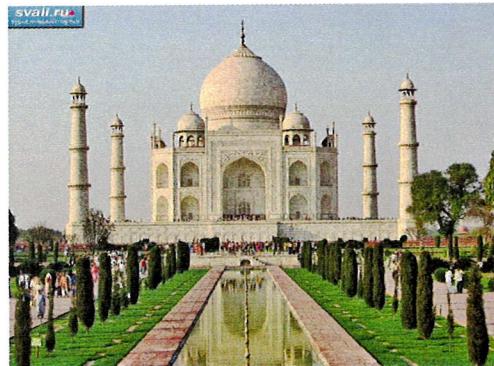

Колизеумът в Рим

Колизеумът е най-пространният и най-великолепният от амфитеатрите в Древен Рим, започнат от Веспасиан и завършен през 80 г. от Тит. Той се издига в Рим, близо до двореца на Нерон - „Domus Aurea“, който е построен след опожаряването на Рим през 64 г. Името Колизеум му е било дадено към VIII век заради намиращия се до него Неронов колос.

Тадж Махал

Тадж Махал е мавзолей в Аgra, Индия, построен от императора Шах Джahan за любимата му жена Мумтаз Махал. Като млад принц Кхуррам, третият син на император Джахангир, се жени за красавата принцеса Арджуманд Бано Бегум, с която имат 14 деца. През 1628 г. Кхуррам заема императорския престол под името Шах Джahan (господар на света), а съпругата му е наречена Мумтаз Махал (възвишната в двореца). Тя умира по време на военна кампания през 1631 г. при раждане. Императорът решава да увековечи Мумтаз Махал с построяването на неповторима мраморна гробница.

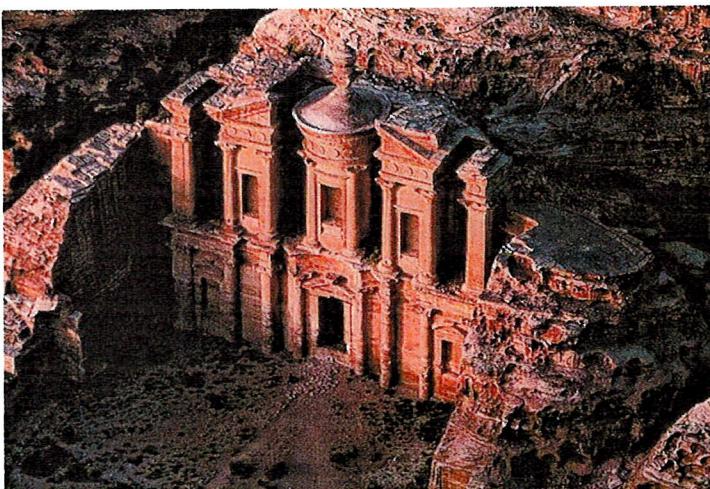

Статуя на Христос, Рио де Жанейро

38-метровата статуя на Христос с разперени ръце гледа към Рио де Жанейро на атлантическия бряг от хълма Корковаду. Изваяна е от полско-френския скулптор Пол Ландовски, тежи над 1000 т и е изградена на части във Франция, които впоследствие били докарани с кораб в Бразилия. Статуята е тържествено открита на 12 октомври 1931 г.

Град Петра, Йордания

Петра е древен град в днешна Йордания, столица на набатеите. Разположен е в естествено укрепена планинска долина на източния склон на Уади Араба, в която се пресичат пътищата към Газа на запад, Босра и Дамаск на север, Ейлат на Червено море и Персийския залив от другата страна на пустинята. На 6 декември 1985 Петра е включена Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО.

Великата китайска стена

Великата китайска стена е отбранително съоръжение в Северен Китай, издигнато през 3 век пр.н.е. Прекосява страната от границата с Корея - при заставата Шанхайгун, до пустинята Гоби - при заставата Дзяюгуан и се оприличава често на дълъг дракон. Тя е едно от най-древните и добре запазени творения на човешкия дух, символ на китайската нация. Името ѝ на китайски звучи "Чанчън" и буквально означава "Дълга защитна стена". Тя е 1000 пъти по-дълга от всеки друг паметник на Земята.

Започната преди Християнството, тя се строи и когато Колумб тръгва за Америка. Но трябва да се знае, че истинската Велика Китайска стена не е тази, по която туристите се разхождат и фотографират. Истинската стена започва от Жълто море и минава през планините на север

Чичен Ица, Юкатан, Мексико

Чичен Ица е политически и културен център на маите в северната част на полуостров Юкатан (Мексико). Най-вероятно е основан през 7 век пр.н.е. През 10 век е бил превзет от толтеките. От средата на 11 век е столица на толтекската държава. През 1178 е разгромен от обединените войски на трите града-държави Маяпан, Ушмал и Ицмал, управлявани от Хунак Кел. По време на испанските завоевания в средата на 16 век е в развалини. На територията на Чичен Ица нееднократно са провеждани разкопки, в резултат на които са открити големи архитектурни паметници на маите и толтеките: храм Кукулкан - 9-стъпална пирамида (висока 24 метра) с широки стълбища на всяка от страните; храм на войните на невисока 4-стъпална пирамида и храм на ягуарите; обсерватория Каракол; 7 стадиона за игри с топка; руини на 4 колонади, образуващи гигантски правоъгълник, и др.

Мачу Пикчу, Куско, Перу

Мачу Пикчу (буквално "стар връх") понякога е наричан "изгубеният град на инките". Този град е бил създаден като свещен планински дом на великия управник на инките Пачакутек, столетие преди превземането му от Испанската империя - около 1440 г., и функционирал до 1532 г., когато испанците са нападнали империята на инките. През 1532 г. всички негови жители тайнствено са изчезнали.

Градът е разположен на върха на планински хребет на височина 2057 метра над долината на река Урубамба на територията на днешно Перу. Със своите скромни размери Мачу Пикчу не може да претендира за звание на голям град, в него има не повече от 200 сгради. Това са главно

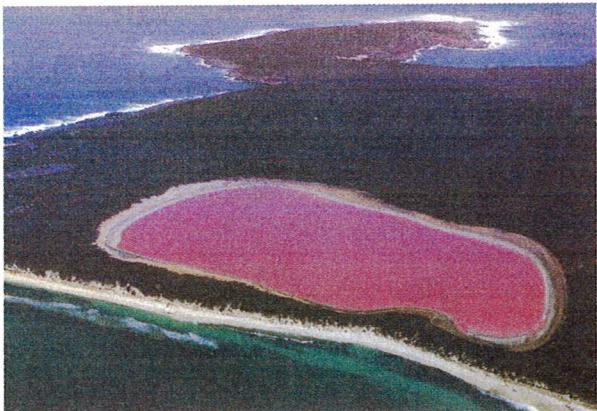
храмове, жилища, складове и други помещения за обществени нужди. По-голямата част са направени от добре обработени камъни, плътно снадени един с друг. Предполага се, че в града и околностите са живели около 1200 души, които са се кланяли там на бога на Слънцето Инти и са отглеждали селскостопански култури на тераси. Повече от 400 години този град е бил забравен. Открит е отново от американския изследовател от Йейлския университет професор Хайрем Бингхем на 24 юли 1911 г.

Езерото Хилиър

Пастелнорозово, забулено в тайнственост езеро украсява необезпокояван от човека остров

Погледната от въздуха, ярката светлорозова повъхност на езерото Хилиър прилича на захарната глазура на продълговата торта. Тайнственото езеро внася неочеквана цветна нотка в гъстия горист пояс на Мидъл, един от над 100-те остравчета в архипелага Решерш, разположен недалеч от южните части на Западна Австралия.

Плиткото солено езеро с диаметър 600 метра е част по-скоро от приказния свят на Хензел и Гретел, от колкото на тези бурни морета. Оградено от бели солни отлагания и тъмнозелени гори от евкалиптови и хартиени дървета (вид миртови дървета), то е отделено от тъмносините води на океана чрез тясна ивица от бели дюни и пясък.

През 1950г. екип от учени се заема с изследването на розовото на цвят езеро. Те се надяват да открият в солените му води особен вид водорасли *Dunaliella salina*, образуващи червен пигмент и виреещи в други подобни езера в Австралия, например това край град Есперанс във вътрешността на страната. Но пробите с вода от Хилиър не съдържат такива водорасли и причината за цвета на водите му си остава загадка.

Първите сведения за розовото езеро на остров Мидъл датират от 1802г., когато британският мореплавател и хидрограф Матю Флиндърс посещава тези места на път за Сидни. След него в периода между 1820 и 1840г. на острова се заселват закратко ловци на китове и тюлени. В началото на ХХв. започват да добиват сол, но след 6 г. се отказват, от тогава островът с розовото езеро почти не е посещаван.

Най-големият басейн в света

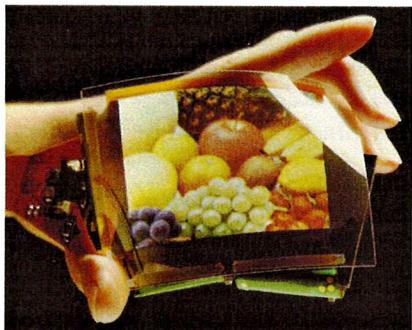
В курорта Сан Алфонсо дел Мар в Чили се намира най-големият басейн в света, регистриран в Книгата на Гинес. Той е направен във формата на истинска лагуна с морска вода. Дължината на съоръжението е 1 км, а броят на желаещите да го разгледат непрестанно расте. Тъй като е на самото крайбрежие, басейнът впечатлява със сякаш безкрайната си кристално синя водна площ. Но по-важното е, че той е нещо много различно от място само за разхлажддане. В лагуната са вложени най-последни технологии, които позволяват океанската вода да се филтрира и сменя, обяснява биохимикът Фернандо Фишман, председател на компанията "Crystal Lagoons Corporation", създала грамадния

изкуствен водоем. "Този образец на прогреса позволява да се прави това, което преди се смяташе за технически невъзможно: обезпечаването на колосални маси вода за живота в окръжаваща плажа среда, както и на възможности за водни спортове на най-високо ниво." Басейнът в Сан Алфонсо заема площ от 8 хектара и по размери е съпоставим с 6000 стандартни 8-метрови басейна. Вместимостта му е 250 хил. куб. м вода. За втори по големина след него се смята басейн в Мароко, който е 150/100 м. Температурата на водата през лятото постоянно е 26 градуса - поддържа се с 9 градуса по-висока от тази на океанската вода, която е в непосредствена близост. Водата за басейна се взема от 35-метрова дълбочина. За строителството му са изразходвани \$1,5 млн., а поддръжката възлиза на \$4 млн. годишно. Компанията "Crystal Lagoons corporation" планира и други интересни проекти в цял свят. Фишман говори за впечатляващи изкуствени оазиси във възможно най-неподходящите за това естествени условия.

Революция: думата не е много силна, защото с органичните светодиоди светът на визуализацията и осветлението обещава да приеме ново лице, дотолкова изумителни са органичните светодиоди, наричани още диоди, използващи електролуминисценция. Естествено, те изльзват светлина, когато ги свържем към източник на електрическо напрежение, както всяка класическа електрическа крушка и както всички светодиоди, които от много време са в индикацията на електродомакинските уреди или служат за светлинна сигнализация. Органичните светодиоди обаче са също гъвкави, полупрозрачни, устойчиви и сто пъти по-тънки от късъм! Оттук нататък стават възможни фантастични приложения, като гъвкави телевизионни екрани, светещи стени и прозорци, истински електронни вестници... И така, след две десетилетия усилия, технологията на органичните светодиоди достигна своята зрълост.

Каква е тайната на органичните светодиоди? Както наименованието им показва, те се произвеждат на основата на така наречените „органични“ молекули, чиито химически състав е базиран на „скелет“ от въглерод и водород. Всъщност става дума за пластмаси! Това е разликата с обикновените светодиоди, които са базирани на кристали на минерални соли и метали. Резултатът е, че органичните светодиоди са просто във вид на слоеве с дебелина 1mm. Нещо, което разкрива невижданите перспективи. При това идеята не е от вчера. През 1965 г. за първи път учените възпроизведоха явлението органична електролуминисценция. Едно ароматно съединение, антраценът, се прояви с изльзване на синя светлина, при поставяне между два електрода. Принципът, който химиците все още не са приключили да изясняват, доведе до първите органични светодиоди, създадени през 1987 г. в американските лаборатории на Kodak. На този етап тяхната дълготрайност не надминаваше няколко часа, а показателите им бяха посредствени.

Понастоящем, след двадесет години научни изследвания, органичната електролуминисценция стигна до своето признаване. Samsung представи през май 2007 г. еcran с органични светодиоди с дебелина няколко сантиметра и диагонал 1m! Тези първоначални модели не само демонстрират контраст и цветопредаване равностойни на техните предшественици с електролъчеви тръби, но и размерите им са толкова намалени, колкото на плоските екрани с течни кристали! И тъй като всеки диод изльзва своята собствена светлина във всички посоки, образът остава добър при всеки ъгъл на наблюдение. Преимуществото, което е от значение, но не само екраните. Белите органични светодиоди будят големи надежди у производителите на осветителни тела.

Все пак за да се достигнат онеzi 50 000 часа, изисквани за телевизор, дълготрайността на органичните светодиоди, ограничавана от бързото стареене на органичните елементи, ще трябва да се удължи допълнително, също така да се подобри яркостта на белите светодиоди. Според Гилдас Сорин, сред тези пречки няма нищо непреодолимо. Следователно ще можем да видим органичните екрани по рафтовете на магазините в рамките на няколко години. Впрочем индустрите вече се впускат в мечти: покрития на каросерии, включващи органични светодиоди за по-добра видимост на превозните средства през нощта, електронен вестник, чийто еcran се навива в калъфа си, след като е прочетен, кредитни карти, които обивяват остатъка в банковата ви сметка след всяко ползване... или прозорци, оборудвани с органични светодиоди, плавно включващи осветяване при падане на нощта след като през целия ден са пропускали светлина - всички те са вече на проектантската маса.

Материал на Тодор Алексиев XI³ клас

Знаете ли че?

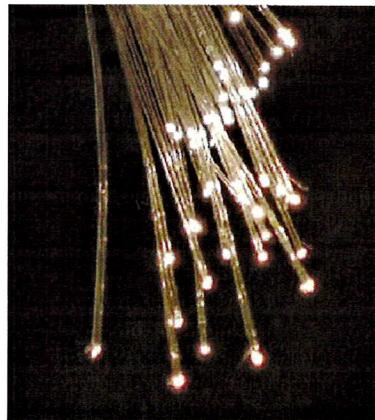
Технологията Bluetooth (на английски - син зъб) е наречена на името на краля на Дания и Норвегия от края на 10-ти век Харалд Синия зъб, който е известен с това, че успял да обедини воюващи дотогава племена от Дания и от Норвегия. По подобен начин Bluetooth е предназначен да „обедини“ (да направи съвместими) различни технологии, каквито са например тези на компютрите и мобилните телефони.

оптични влакна може да се поеме върховият телефонен трафик в света. Влакната могат да бъдат използвани в медицината и други области, където е необходима ярка светлина или няма пряка видимост - в хирургията, при самолетните двигатели. Оптични влакна могат да се използват като сензори за напрежение, температура, налягане и други параметри. В някои високотехнологични сгради, оптични влакна се използват за да насочат слънчева светлина от покрива до другите части на сградата. Оптичните влакна могат да бъдат използвани и за декорация, включително за табели, за изкуствени Коледни дръвчета и за осветление. Изключително тънки и гъвкави оптични влакна се използват и при силициевите чипове.

Материал на Иван Христов XI³ клас

През 1970 година изследователите Маурер, Кек, Шулц и Зимар, които работили в американска фабрика за стъклa, изобретяват тънка прозрачна нишка, направена от стъкло, която има затихване 17dB на километър спрямо 40-te dB на медните проводници. По-този начин те поставят ерата на оптичното влакно. В днешно време те се използват като алтернатива на медните проводници за комуникация, защото са гъвкави и могат да бъдат свързани заедно в кабел.

Принципът на предаване на светлина по оста на влакното използва ефекта на пълно вътрешно отражение в средата, който се постига с изработването на влакното от ядро и външен слой с различен показател на пречупване на светлината. Това важно свойство на оптичното влакно не позволява преплитането на информация между отделните влакна в един кабел и позволява кабелът да се извива и усуква. Използваната светлина обикновено е с дължина на вълната от инфрачервената област. За предаване на информация влакната обикновено се използват по двойки, като всяко от влакната носи сигнал само в една посока. Влакната, използвани в телекомуникацията, са най-често с диаметър 125 μm. Макар и толкова тънко, оптичното влакно може да се разглежда като цилиндричен диелектричен вълновод, в който разпространението на светлината се подчинява на законите за разпространение на електромагнитното изльзване. В частност, интензитетът на светлината има няколко възможни конфигурации или моди. При разпространение само на един мод влакната се наричат едномодови, а на няколко мода - многомодови. Ядрото на едномодовите влакна е с диаметър 9 μm, докато многомодовите ядра са с диаметър 50 μm или 62,5 μm. Друга причина, поради която оптичното влакно се предпочита за сметка на класическия меден кабел, е високата скорост на трансфер на данни. Проведени са тестове, при които по едно влакно с 132 оптични канала са предадени данни с обща скорост 5,28 Tbit/s на разстояние 120 km. Този капацитет е достатъчен, за да поддържа около 60 milionna некомпресирани телефонни разговора (64 Kbit/s за всеки канал). Известно е, че максималният брой телефонни обаждания в даден момент в целия свят е тридесет milionna. Оказва се, че само чрез една двойка

Aбитуриентите от випуск 2008 представиха своите щастливи мигове във фотоизложба. Снимките са съхранили най-хубавите им спомени с приятелите от класа, направиха и нас съпричастни с веселите моменти от техния живот. От фотоколажите ни се усмихват момичета и момчета, които през 5-те години в училище са изградили приятелски отношения със съучениците си.

Всеки един от учениците от XII клас ще поеме по своята житетска посока, ще преодолява трудности, ще има и своите успехи. Но усмихнатите лица от тези снимки, ще ги връщат към ученическите години, към спомена за "един неразделен клас".

Даниел XI^в клас

Анкета сред дванадесетокласниците от ПГМЕЕ

Какво Ви даде обучението в ПГМЕЕ?

„Даде ми насока в живота, нови приятели и най-вече знания.“

„След пет години в ПГМЕЕ аз виждам огромна промяна в мисленето ми, в характера и действията ми.“

„ПГМЕЕ ме направи един умен млад мъж, с много перспективи пред себе си.“

„Обучението в нашето училище ми даде реално приложими и ценни знания, които ще ми служат в бъдещата реализация.“

„Обучението в училище ми даде знания и много хубави моменти с класа. Училището ме изгради като сериозен, здраво стъпил на краката си човек.“

Чувствате ли се по-зрели и уверени в себе си, готови за живота?

„Не мога да преценя дали съм по-зрял, но съм уверен, че каквото и да се случи, бих се спавил с живота.“

„Да, чувствам се по-сигурен и по-уверен и вярвам в доброто си бъдеще.“

„Да, тук човек се превръща в истинска личност.“

„Смятам, че това училище ни е изградило като характери. Мисля, че съм готов да навляза в живота.“

Какво бихте посъветвали Вашите съученици, които продължават обучението си в ПГМЕЕ?

Какво ще им пожелаете?

„Да наблюгат на учението, защото няма нищо по-ценно от това да си богат на знания. Успех в живота!“

„Да „крадат“ максимално от това, което им се дава като знания в училище. Бъдете добри и достойни граждани на град Бургас!“

„Да бъдат много упорити и да дават всичко от себе си.“

„Да оценят приятелството, защото на него се крепи човек. Пожелавам им успешно завършване на гимназията. По този начин шансовете им да успеят в живота ще са по-големи.“

„Да следват сърцето си и да се развиват в сферата, която ги влече и в която мислят, че са добри. Пожелавам им да изживеят тези пет години добре, защото минават изключително бързо.“

Редакционен екип

Главен редактор: Янина Славова

Компютърен дизайн и оформление: Иван Христов - XI³ клас, Тодор Алексиев - XI³ клас, Ваня Янкова, инж. Живка Бостанджиева;

Сътрудници: Петър Фе Чан, Атанас Деспов, Алекс Анмахян, Николай Славов, Мирослав Николов, Генчо Джамбазов, - XI³ клас, Мартина Апостолова, Веселин Динев, Георги Георгиев - XI⁴ клас; Златина Тренчева, Елена Тодорова, Александър Марчев

Мария XII^в клас